

Æresmedlem – Jens Gravesen

Hvornår og hvordan startede din cykel-karriere?

Jeg har altid kunnet lide at cykle og har aldrig ejet en bil eller andet motoriseret køretøj, så cyklen var og er stadig mit foretrukne transportmiddel. Allerede som barn kørte jeg lange ture, rundt om Esrum Sø, rundt om Arresø osv. Da jeg blev ældre kunne jeg finde på at cykle fra København til Videbæk for at besøge svigerfamilien. Jeg boede en del år på Amager og cyklede på arbejde først til RUC i Roskilde og senere til DTU i Lyngby, det gav mig al den motion jeg havde brug for; men da jeg flyttede til Lyngby, havde jeg pludselig kun 3 km til arbejde og jeg begyndte at puste, når jeg skulle op ad bakke fra Mølleåen. For motionens skyld begyndte jeg så at løbe i Dyrehaven sammen med nogen kollegaer. Det var først da jeg fik en hælsore og ikke kunne løbe i et års tid, at jeg købte min første racercykel, det må have været omkring 2007.

Hvordan kom du i kontakt med ARD?

Jeg havde kørt Sjælland Rundt og Fyn Rundt et par gange og ville prøve noget nyt, så jeg søgte på nettet og faldt over beretninger fra PBP. Det lød fuldstændigt vanvittigt, så det måtte jeg prøve. Efter yderligere søgninger fandt jeg ARD og skrev til den lokale organisator Hans Jørgen Binder, såvidt jeg husker, var det Lone, der svarede. Under alle omstændigheder kørte jeg mit første brevet i april 2009, 200 km fra Hvidovre til Gørlev og tilbage igen. Det gik fint og jeg fik kørt en hel serie. Jeg var meget træt efter de 400 km og endnu mere træt efter de 600 km. Jeg kørte igennem og tror jeg faldt i søvn på toilettet på Shell tanken på Roskildevej i Roskilde.

På et tidspunkt i foråret spurgte nogen, har glemt hvem, om jeg ville køre SBS. Det var første gang jeg hørte om det og tænkte, at det ville være en god generalprøve på PBP. Det var det også, alt er tilrettelagt, man skal ikke tænke på overnatning osv., blot cykle.

Året efter (2010) havde ACP indført landekvoter for PBP i 2011, de afhang af hvor mange brevet-km der blev kørt i 2010, så jeg blev nervøs for, om jeg kunne komme med. Jeg måtte hellere dels bidrage til at Danmark fik så mange pladser som muligt og dels køre så mange km, at jeg som et nyt medlem gjorde mig fortjent til en plads. Som jeg husker det, var der et estimat af hvor mange km, der skulle til at give en plads, og jeg kørte det dobbelte. Så vidt jeg husker, endte det med, at alle, der ville, kom med til PBP, så jeg havde ikke behøvet være så nervøs.

Din bedste oplevelse på cykel?

Det er svært at sige, der er mange af meget forskellig art. På PBP er folkestemningen helt fantastisk, det føles som en stor fest hele vejen igennem. Den første gang var jeg på vej tilbage fra Brest, var træt og kørte temmelig langsomt. Der kom så en cykelklub på træningstur forbi den anden vej og da de passerede mig, rejste de sig op og klappede, det gav et stort boost.

Jeg har kørt meget i Italien hvor landskabet er utroligt smukt og når man er allermest træt og svedig, kan man sætte sig ind på en lille café, få en espresso, få lidt at spise og få fyldt sine vandflasker. Derefter kan man lidt igen.

Nogen gange ruller det bare. Den gang jeg kørte bedst, må være PBP 2015, hvor jeg kørte på 57 en halv time. Jeg var i den første gruppe og det gik over stok og sten. Jeg kunne følge med de første godt 100 km, som blot tog 3 timer. På vej op af en lang bakke eksploderede feltet og jeg med; men jeg fandt sammen med to nordmænd og senere yderligere tre svenskere. Vi kørte rigtig godt sammen gennem natten og hele vejen til Carhaix, hvor svenskerne ville sove. Jeg mistede kontakten til nordmændene, fortsatte alene og var i Brest efter lige under 24 timer. Jeg fortsatte 200 km længere, tilbage til Loudéac, hvor jeg sov tre timer. Jeg så de to nordmænd til morgenmaden; men de startede lidt før mig. Jeg fik indhentet dem efter en lang jagt og vi fulgtes så hele vejen til Paris.

Din værste oplevelse på cykel?

Det meste er glemt. Min søn påstår, at jeg efter den første 1001 Miglia svor jeg aldrig ville køre det igen; men i 24 kørte jeg det for fjerde gang. Det værste må være, da jeg på vej til at hente startnummeret til Eroica i 2017. Jeg skred ud på gruset og brækkede lårbenet. Jeg fik en ny hofte på hospitalet i Siena og kunne først cykle igen efter 3 måneder.

Hvorfor fik du lyst til at udføre den funktion, som medførte at du er udnævnt til æresmedlem?

Nu bliver jeg fløv, jeg tror mere det er antallet af km end antallet af poster, der har betydet noget. Det eneste jeg har bidraget med er hjælp til SBS. I 2022 stod jeg for budgettet og i 2025 stod jeg for kontakten til deltagerne.

Hvad har dette medført af spændende oplevelser?

De lange breveter er en rigtig god måde til at opleve et land. Du kører langsomt nok til at suge indtrykkene ind og hurtigt nok til at se en masse. Desuden er ruterne typisk lavet af lokale folk, der kender forholdene og vælger gode og smukke cykelveje.

Det er en forholdsvis lille gruppe i verden, der kører mange af de lange breveter og jeg har efterhånden lært mange af dem at kende. Det er altid hyggeligt at mødes og udveksle røverhistorier.

Fremtidige planer?

Sammen med Per Thue har jeg meldt mig til Alpi 4000 nu til juni og jeg tænker også på Land's End to John o'Groats til august; men det er ikke en frem og tilbage rute, så logistikken er lidt bøvet. Den mest presserende plan er at komme i form, det bliver sværere og sværere som årene går. Så er der, selvfølgelig, PBP i 2027, her har Per Thue igen været så venlig allerede at booke hotelværelser i Rambouillet. I 2027 er der også Royal Rando i det sydlige Italien; men jeg er blevet 70, så er begyndt at tænke på, hvor lang tid jeg kan blive ved, især med de bjergrige breveter i Italien.